

Celje - skladišče

D-Per
65/1992

OSREDNJA KNJ. CELJE

5000000459,9

COBISS

RUDAR

Glasilo Rudnika lignita Velenje

LETO XXVI

PETEK, 25. SEPTEMBER 1992

ŠTEVILKA 9

**Po obisku ministra RS za
energetiko mag. Avberška,
s sodelavci, pri nas**

Prihodnost RLV v treh variantah

Tako bi lahko uokvirili vsebino pogovorov, ki jih je imel minister za energetiko Republike Slovenije mag. Franc Avberšek med obiskom v naši občini v petek, 11. septembra.

Dopoldne ta dan je s svojim namestnikom Matkom Poharjem in pomočnikoma Mirkom Mlakarjem in Alojzom Savioz-
zijem obiskal naš rudnik in TE Šoštanj, popoldne pa je sedel k pogovoru s predsedstvom Skupščine občine Velenje o ekološki sanaciji Šaleške doline.

Njegov obisk v našem rudniku ni bil tako uraden, formalen, kot januarja letos obisk takratnega ministra za energetiko dr. Mihe Tomšiča. Bil je bolj domač, kajti od takrat, ko je bil mag. Avberšek še naš sodelavec je minilo le nekaj mesecev. Pa vendar je bil program njegovega obiska v našem rudniku natančno določen: najprej ogled odkopavanja premoga na koti -55 metrov jame Preloge, potem pa pogovor z vodstvom rudnika.

In ko so sedli k temu pogovoru, je vršilec dolžnosti predsednika Poslovnega odbora RLV mag. Franc Žerdin ministra seznanil z našimi letošnjimi proizvodnimi rezultati; tudi tako, da jih je primerjal s proizvodnimi rezultati rudnika v zadnjih dvanajstih letih. Poleg tega pa mu je opisal težave, s katerimi se vodstvo rudnika ubada zaradi njegove kronične nelikvidnosti, neizdelanega koncepta narodnogospodarske perspektive slovenskega elektrogospodarstva in premogovništva in sprejemanja neučinkovitih odločitev glede razreševanja ekološke problematike v Šaleški dolini.

Vodstvo rudnika je pričakovalo, da bo minister v pogovoru povedal kaj glede razreševanja teh vprašanj in pomoči rudniku pri tem. A to se, vsaj tokrat, ni zgodilo. Dobilo pa je pohvalo za izredne proizvodne rezultate, ki jih dosega rudnik, in zagotovilo ministra, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bi se likvidnost rudnika izboljšala.

Dalje na drugi strani!

V našem rudniku so bili obiskovalci najprej na ogledu odkopavanja premoga na koti -55 metrov jame Preloge (Foto: Ivan Pungartnik)

NAPREJ V ŠTEVILKI

STRANI 2 - 3: Kako proizvajamo?, Po čem prodajamo?, Utrinki s posvetovanja o osnutku novega Zakona o rudarstvu v Crni na Koroškem, Šport, kultura, rekreacija, STRANI 4 - 5: Odšli so v pokoj, Glosa, malo divja, za konec glavne dopustniške sezone v letu gospodov(em) 1992, STRANI 6 - 7: Humor, STRAN 8 - 12: Portreta v pogovorih...

KAKO PROIZVAJAMO?

Proizvodnja premoga v našem rudniku v avgustu v primerjavi s predvideno v osnovnem, letnem načrtu in v primerjavi s predvideno v mesečnem načrtu:

Jama Preloge	117 790 ton	(115,88 %, 113,26 %)
Jama Pesje	126 630 ton	(105,44 %, 97,41 %)
Jama Škale	112 680 ton	(161,90 %, 140,85 %)
Priprave	15 700 ton	(84,64 %, 98,13 %)

Skupaj RLV 372 800 ton (120,30 %, 112,97 %)

V avgustu smo imeli 20 delovnih dni.

Proizvodni načrt za september

(V oklepajih so navedene proizvodne naloge iz osnovnega, letnega načrta!)

Jama Preloge	113 400 ton	(123 700)
	5 400 t/dan	(5 378)
Jama Pesje	126 000 ton	(132 350)
	6 000 t/dan	(5 754)
Jama Škale	88 200 ton	(88 200)
	4 200 t/dan	(3 835)
Priprave	18 900 ton	(20 350)
	900 t/dan	(885)
Skupaj RLV	346 500 ton	(364 600)
	16 500 t/dan	(15 852)

Za september smo načrtovali 21 delovnih dni - ob vseh prostih sobotah in prostem neplačanem dnevu torku, 1. septembra.

Letos do septembra smo v RLV odkopali 2 861 100 ton premoga ali 102,47 % glede na osnovni načrt.

Proizvodni sektor Skupnih služb RLV,
Oddelek za tehnične plane in analize

Nadaljevanje s prve strani!

Iz vsega, kar je minister povedal, pa izpostavimo tole:

"Glede izgube rudnika iz prejšnjih let, ki znaša skupno 945 milijonov SIT, lahko računate, da bo odpisana v breme kapitala rudnika. RLV bo seveda zato manj vreden, oziroma država bo imela manj vredno podjetje. Toda enkrat je treba postaviti stvari na realne temelje..."

Prizadeval si bom, da bo velenjski premog čimbolj sproti plačan in po ceni, ki je določena v pogodbah..."

Razvoj elektrogospodarstva in premogovništva RS je povezan s strategijo razvoja celotnega slovenskega gospodarstva. Če bomo, recimo, razprodali slovenske železarne, zaprli tovarno UNIAL v Kidričevem in papirnico Videm-Krško, potem tudi toliko premoga in električne energije ne bo potrebne. Če pa bomo zaprli rudnik in TE Soštanj, bo Slovenija v temi... Stavka delavcev elektrogospodarstva in premogovništva je nepotrebna,

RUDAR, glasilo Rudnika lignita Velenje
Organ pri glasilu: Odbor za informiranje,
predsednik Jože Hace

Odgovorni urednik: Diana Janežič

Naslov uredništva: Rudnik lignita Velenje, glasilo Rudar,
Partizanska 78 (NOP), 63320 Velenje

Telefon: (063) 853-312, interna številka 1815

Izdelaava fotografij: Ivan Pungartnik, Jamomerstvo RLV

Tisk: Tiskarna Velenje (Štrbenkova 6, 63320 Velenje)

Naklada in izdajanje: 4 200 izvodov enkrat na mesec

Po mnenju Ministrstva za informiranje z dne 14. 2. 1992, št. 23/67-92, se glasilo Rudar šteje za izdelek iz tar. št. 3, tč. 13 Tarife prometnega davka.

Minister s sodelavci - A. Saviozzijem (prvi z leve strani), M. Poharjem (drugi z leve strani) in M. Mlakarjem (prvi z desne strani) - med pogovorom z vodstvom našega rudnika

kajti v življenju Slovenije je toliko tako velikih težav, da bi stavkali direktno sami proti sebi in proti vsakemu Slovencu...

Vsekakor si bom prizadeval za sprejemanje učinkovitejših odločitev glede ekološke sanacije Šaleške doline in se zato udeležil tudi ekološke skupščine v Velenju konec tega meseca..."

Še s posebnim poudarkom pa je mag. Avberšek povedal naslednje:

"Slovenija nima druge možnosti, kot da v TE Soštanj izgradimo čistilne naprave in proizvodnja premoga v RLV in električne energije v TE Soštanj normalno poteka.

Saj električne energije imamo že sedaj premalo in jo zato uvažamo.

Jeseni in pozimi pa bo njena poraba še večja in 30 odstotkov vse potrebne je bo prihajalo iz TE Soštanj.

Torej bi kakršne koli prekinitve proizvodnje električne energije v TE Soštanj prizadele vse potrošnike električne energije v Sloveniji.

Zmanjšanje proizvodnje v RLV in TE Soštanj, kar predvideva druga varianta ekološke sanacije Šaleške doline, ali celo zapiranje RLV in TE Soštanj, ki ga predvideva tretja, najbolj črna varianta, zato sploh ne pride v poštev."

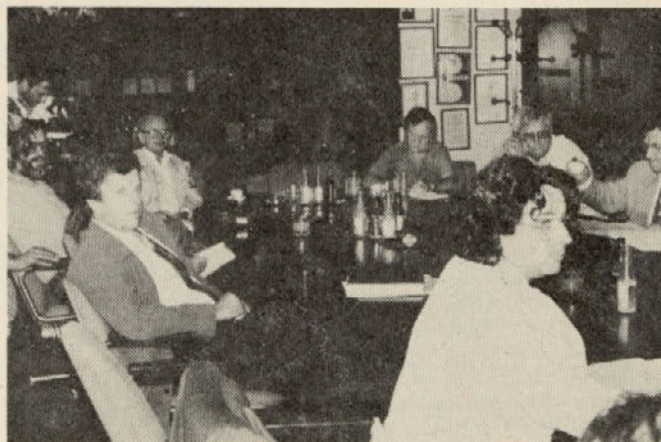
To zadnje je minister povedal ta dan popoldan tudi na svojem srečanju s člani predsedstva občinske skupščine Velenje. In člani predsedstva so njegovim besedam pritrdili in se z njim dogovorili, da bodo v tem smislu oblikovali tudi predlog za obravnavo v občinski skupščini...

S tem, da bo v njem poudarjena še zahteva, da se mora odlok, ki se nanaša na spremljanje emisij SO₂ iz TE Soštanj in onesnaževanja ozračja zaradi njih ter na zmanjševanje oziroma ustavljanje proizvodnje v TE Soštanj ob prevelikih koncentracijah SO₂ v ozračju, dosledno spoštovati.

Bo pa o vsem tem še veliko govora. Gotovo tudi na sklicani ekološki skupščini v Velenju za torek, 29. septembra.

Diana Janežič

PO ČEM PRODAJAMO?

Del naše strani med pogovorom z ministrom in njegovimi sodelavci ter, v ozadju, novinarji

Vršilec dolžnosti predsednika poslovnega odbora našega rudnika mag. Franc Žerdin je na redni seji izvršilnega odbora delavskega sveta rudnika za gospodarjenje ta mesec, opravljeni v ponedeljek, 7. septembra, med obravnavo uresničevanja delovnega načrta rudnika za avgust dejal:

"Načrtovana cena našega premoga je 5 DEM/GJ. Še v avgustu pa smo za komercialni premog dobili 3,30 DEM/GJ in za energetski premog 3,58 DEM/GJ, za obojega pa povprečno 3,54 DEM/GJ.

Od aprila nam premoga ne plačuje Tovarna celuloze in papirja Videm-Krško.

Še najbolj redni plačniki so odjemalci našega premoga v široki potrošnji, ki nam tudi edini plačujejo premog po načrtovani ceni, 5 DEM/GJ.

Vzrok za mali izkupiček od energetskega premoga je tudi podcenjena vrednost toplotnega ogrevanja Velenja iz TE Šoštanj. Z vidika podjetja RLV se namreč Velenjčani grejemo brezplačno oziroma na račun RLV. Dviganje cene toplotnega ogrevanja pa je republiška vlada zamrznila!"

D.J.

Šport, kultura, rekreacija

RAZPIS

našega ligaškega tekmovanja '92 v rokometu

1. kolo - v torek, 29. septembra

Klasirnica	: J. Pesje	ob 16.30
J. mehanizacija	: Skupne službe	ob 17.00
J. Preloge	: J. transport	ob 17.30
Priprave	: PLP	ob 18.00

2. kolo - v torek, 6. oktobra

J. Pesje	: PLP	ob 16.30
J. transport	: Priprave	ob 17.00
Skupne službe	: J. Preloge	ob 17.30
Klasirnica	: J. mehanizacija	ob 18.00

3. kolo - v torek, 13. oktobra

J. mehanizacija	: J. Pesje	ob 16.30
J. Preloge	: Klasirnica	ob 17.00
Priprave	: Skupne službe	ob 17.30
PLP	: J. transport	ob 18.00

4. kolo - v torek, 20. oktobra

J. Pesje	: J. transport	ob 16.30
Skupne službe	: PLP	ob 17.00
Klasirnica	: Priprave	ob 17.30
J. mehanizacija	: J. Preloge	ob 18.00

5. kolo - v torek, 27. oktobra

J. Preloge	: J. Pesje	ob 16.30
Priprave	: J. mehanizacija	ob 17.00
PLP	: Klasirnica	ob 17.30
J. transport	: Skupne službe	ob 18.00

6. kolo - v torek, 3. novembra

J. Pesje	: Skupne službe	ob 16.30
Klasirnica	: J. transport	ob 17.00
J. mehanizacija	: PLP	ob 17.30
J. Preloge	: Priprave	ob 18.00

7. kolo - v torek, 10. novembra

Priprave	: J. Pesje	ob 16.30
PLP	: J. Preloge	ob 17.00
J. transport	: J. mehanizacija	ob 17.30
Skupne službe	: Klasirnica	ob 18.00

Vse tekmovanje bo potekalo v telovadnici Osnovne šole Salek. Tekmovanje izvenligaških ekip pa bo takoj po končanem tekmovanju ligaških ekip; potekalo bo po sistemu na izpadanje. Rekreator Jože Grubelnik

Utrinki s posvetovanja o osnutku novega Zakona o rudarstvu v Črni na Koroškem

Za uvod v skupno letno reševalno vajo '92 jamskih reševalcev iz vseh slovenskih in hrvaških rudnikov, ki je potekala v soboto, 5. septembra, v mežiškem rudniku, pod vodstvom CJRSSH (Centralne jamske reševalne službe Slovenije in Hrvaške, s sedežem v našem rudniku), organiziral pa jo je Rudnik svinca in cinka Mežica, je bilo dan prej - v petek, 4. septembra - v Črni na Koroškem posvetovanje z naslovom NEREŠENI PROBLEMI V RUDARSKI ZAKONODAJI DRŽAVE SLOVENIJE.

Tega celodnevna posvetovanja, ki ga je vodil mag. Franc Žerdin, dipl. ing. rud., predsednik poslovnega odbora našega rudnika, se je udeležilo okrog 90 rudarskih strokovnjakov iz Slovenije in Hrvaške, med njimi tudi minister naše republike za energetiko mag. Franc Avberšek, dipl. ing. rud.

Na posvetovanju je beseda tekla v obliki enajstih referatov in razprav o osnutku novega Zakona o rudarstvu, njegovih dopolnitvah in spremembah, dodatkih ter različnih problemih, ki jih bo izdaja tega novega zakona obvezno prinesla s seboj. Čas, ki ga živimo, in čas, ki je pred nami, sta z vseh vidikov dokaj zahtevna. Postavljata nas v tržne razmere in v vse tisto, kar je s tržnimi razmerami povezano. Slovensko rudarstvo se je že dozdaj obnašalo tržno; seveda kolikor so družbenogospodarski sistem in tržne razmere to zahtevali in omogočali. Sicer pa mora vsaka organizirana dejavnost v rudarstvu potekati po predpisih, ti pa morajo upoštevati določene zakonitosti. Osnutek novega oziroma noveliranega Zakona o rudarstvu je pripravila, na predlog Ministrstva za energetiko, skupina rudarskih inženirjev. Tega dela se je lotila jeseni 1991 in izdelavo osnutka zakona končala konec junija letos.

Osnutek je bil večkrat dopolnjen. Sugestije za to pa so dali različni posamezniki in rudarska podjetja, in sredi julija je tak osnutek bil dan v obravnavo pristojnim ministrstvom Republike Slovenije, s prošnjo, da dajo k njemu svoje morebitne

pripombe, dopolnitve in sugestije, ki bi jih pripravljali osnutka upoštevali še pred njegovo oddajo v javno razpravo in sprejemanje.

Podlaga za izdajo novega Zakona o rudarstvu je Ustava Republike Slovenije in z njo je po osamosvojitvi Republike Slovenije bilo nujno treba uskladiti vsebino starega Zakona o rudarstvu.

Predlog oziroma osnutek novega Zakona o rudarstvu je tako prilagojen novim družbeno-ekonomskim odnosom v naši državi. V njem so glede na določila starega zakona o raziskovanju, izkoriščanju in bogatenju mineralnih surovin dodana določila o izgradnji in uporabi podzemnih prostorov, kot so skladišča, predori ipd., določila o podzemnem skladiščenju ogljikovodikov (plin, nafta in njeni derivati), raziskavah in izkoriščanju geotermičnih energetskega virov in določila o uporabi rudniških podzemnih prostorov po prenehanju raziskovanja in izkoriščanja rudnin.

Popolnoma novo je poglavje o urejanju koncesije za opravljanje rudarskih del. Pri tem je urejeno tudi vprašanje rudarskih rent, ki bi jih moral koncesionar plačevati za pridobljeno koncesijo v rudarski sklad. Namembnost tega sklada pa bi bila plačevanje in kreditiranje raziskav in novih tehnoloških postopkov pri pridobivanju mineralnih surovin, to je takšnih, ki bi manj obremenjevali okolje. Novo je tudi določilo, da morajo podjetja, ki opravljajo dela pod zemljo ali v težkih in nevarnih razmerah, obvezno ustanoviti reševalno službo - četo.

Nadalje je novo določilo glede geološke dokumentacije.

To določilo terja geološko karto za raziskovanje mineralnih surovin v merilu 1 : 25000, prikaz karakterističnih profilov pri tem in izdelavo elaborata o nahajališču mineralnih surovin. Za opravljanje rudarskih del pa terja karte v merilu 1 : 1000 in 1 : 2500.

Pišete pesmi?

Odbor za kulturo pri našem sindikatu pripravlja za izdajo almanah, v katerem želi predstaviti likovno in pesniško ustvarjalnost delavcev našega rudnika.

Zato vse v rudniku, ki pišete pesmi in bi želeli katero objaviti v tem almanahu, vabi, da se glede tega zgledate pri mag. Borisu Salobirju v sobi 311 upravne zgradbe rudnika v Novih Prelogah (III. nadstropje) ali pa se mu javite po telefonu interna številka 1672.

Srečno!

D.J.

Iz ene od števil
našega bivšega glasila
Rudar-Informator

SKALA

Skala,
koliko tisoč let
si bila pripeta v temi?

Človek,
še bolj jeklen
kakor ti,
te je zrušil.

Zgorela bosta oba,
človek in ti.

Peter Rezman

To je le del cele množice novosti, sprememb in dodatkov ter prilagoditev, ki so zajeti v osnutku novega Zakona o rudarstvu. V osnutku je namreč govor še o obremenitvah okolja, projektiranju, rudarski inšpekciji, opravljanju rudarskih del, ustavitvi rudarskih del in drugem. Poglavja osnutka novega Zakona o rudarstvu so prilagojena tudi sodobni rudarski regulativi, rudarski zakonodaji v Evropi, predvsem v Nemčiji, Avstriji in na Madžarskem. Pomembna je tudi navezava osnutka zakona na Zakon o standardizaciji, ki še tudi ni sprejet.

Določila novega Zakona o rudarstvu bodo seveda tudi podlaga za izdelavo številnih pravilnikov o tehničnih normativih, ki bodo izdelani po sprejetju novega Zakona o rudarstvu in s katerimi bo tudi marsikaj spremenjenega, usklajenega.

Sicer pa so to posvetovanje, dobro pripravljeno delovno gradivo zanj in razprave posameznikov na njem pokazali, da je pripomb glede osnutka novega Zakona o rudarstvu precej in da bodo imele delovna skupina za izdajo celotnega novega zakona ter komisije za posamezna strokovna področja še veliko težkega, predvsem usklajevalnega dela. Možnosti za vplivanje na vsebino in obliko bodočega novega zakona in pravilnikov, ki bodo izdelani na njegovi podlagi, še tudi niso izčrpane. Vse nadaljnje pripombe k osnutku novega zakona je mogoče poslati Rudarskemu inštitutu v Ljubljani. Torej sta priprava in sprejemanje novega Zakona o rudarstvu zastavljena resno, skrbno, strokovno.

Nekaj besed o vaji jamskih reševalcev

Na skupni letni reševalni vaji '92 v mežiškem rudniku dan po tem posvetu so se reševalne ekipe domala iz vseh slovenskih rudnikov, hrvaškega premogokopa Pičana (Labin, Tupljak) in še iz avstrijskega rudnika svinca in cinka Bleiburga pomerile med sabo v hitrosti reševanja ponesrečenca iz jame in hitrosti v nameščanju reševalnih aparatov. V zunanem delu mežiškega rudnika pa so imele vajo gasilske ekipe.

Prehodno trofejo - kipec jamskega reševalca - so tokrat odnesli Trboveljčani.

Tako so se v teh dveh dneh kar na dva načina potrdili znanje, povezanost, tradicija in solidarnost rudarjev.

Še to

Osnutek novega Zakona o rudarstvu in delovno gradivo s posvetovanja o njem v Črni na Koroškem je mogoče dobiti v naši strokovni knjižnici.

Mag. Boris SALOBIR

ZAHVALA

Hvala sodelavcem v PLP Velenje, d.o.o. za darovano cvetje ob smrti mojega očeta Jožeta Vodovnika in spremstvo na njegovi zadnji poti.
Sin Danilo

ODŠLI SO V POKOJ

Na tradicionalnem srečanju naših upokojenih delavcev letos ob 3. juliju, dnevu rudarjev, so vsi upokojeni delavci - in delavke, ki so se ga udeležili, prejeli tudi reprodukcijo ene od grafik, ustvarjenih v glavnem v naši letošnji rudarski likovni koloniji

Jožica KOTNIK
(rojena Virbnik),
upokojena 20. avgusta
Rodila se je 18. marca 1943
v Ravnah pri Šoštanju.
Mati treh otrok, ki so zdaj po
poklicu: Franc, rojen leta

1964, elektromehanik, Jože, rojen leta 1966, rudar in Ksenija, rojena leta 1972, natakara. Od 15. februarja 1980 je neprekinjeno delala v RLV. Zaposlila se je kot čistilka, potem pa večinoma delala v rudniških pralnicah in šivalnicah, ki zdaj spadajo v obrat HTZ; kar nekaj časa tudi kot vodja ene od pralnic. Aktivna je bila tudi pri udarniških delih v Velenju.

Milan KOLAR
upokojen 21. avgusta
Rodil se je 9. marca 1952 v
Središču ob Dravi. Poročen
z Metko, rojeno Pustavrh.
Od 14. aprila 1977 je
neprekinjeno delal v RLV.

Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v jami Preloge in delal v njej do maja 1988, ko je bil zaradi invalidnosti premeščen v rudniško delavnico za izdelavo zaščitnih sredstev, zdaj del obrata HTZ, kjer je delal do upokojitve. Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Drago ŠLOGAR,
upokojen 22. avgusta
Rodil se je 11. marca 1945 v
Veliki Gori pri Rogatcu.
Poročen z Emilijo, rojeno
Gajšek.
Od 26. julija 1966 je

neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v jami Preloge. Februarja 1974 je bil premeščen k jamskemu podporju, aprila 1974 zopet k odkopavanju premoga v jami Preloge, julija 1974 k odkopavanju premoga v Stebru 8, zdaj jama Pesje, in oktobra 1984 zaradi invalidnosti v rudniško kopalnico, zdaj del obrata HTZ, kjer je delal do

upokojitve; tudi kot skupinovodja kopalničarjev.

Aprila 1972 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, julija 1972 izpit za strežnika pri jamskih hidravličnih stiskalnicah in marca 1974 še izpit za kvalificiranega kopača. Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Ivan JAN,
upokojen 26. avgusta
Rodil se je 12. decembra
1939 v Lipju pri Velenju.
Poročen z Marijo, rojeno
Jovan.
Od 19. januarja 1961 je

neprekinjeno delal v mizarski dejavnosti RLV in lani ustanovljeni družbi z omejeno odgovornostjo pri njem MIZARSTVO Velenje.

Zaposlil se je kot kvalificirani mizar, upokojen pa je bil kot obračunski tehnik v firmi MIZARSTVO Velenje.

Leta 1990 je opravil tečaj iz računalništva. Sodeloval je tudi pri udarniških delih in bil precej aktiven tudi v političnih organizacijah in samoupravnih organih.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in še drugih priznanj.

R. B.

AFORIZMI

Vlada Bulatović-Vib

Ljudstvo vam je omogočilo vse, kar ste mu obljubljali.

Najhujše za svobodo je, če se je bojijo osvoboditelji.

Najprej je bil socializem proti socialnim razlikam. Zdaj so socialne razlike proti socializmu.

Glosa, malo divja, za konec glavne dopustniške sezone v letu gospodov(em) 1992

Kaj nas premnoge le žene, če imamo malo več prostega časa, da bi ga vsaj nekaj zelo radi preživeli tako ali drugače rekreativno zunaj svojega stalnega bivališča, zdoma?

Je to iztirjenje iz kolesnic našega vsakdanjega življenja, ki ga povzroči prosti čas? Torej potreba po izravnavi spremembe v načinu življenja, ki ga običajno živimo, zaradi "izuma" prostega časa.

Morda pa vzrok tega tiči globlje. Mogoče celo v prvinski potrebi človeka, da bi bil neprestano v gibanju in sploh ne bi imel stalnega kraja in načina življenja, ki pa mu jo je civilizacija zatrla in znova oživi, ko se civilizacijske vajeti nad njim malo zrahljajo.

To zadnje, bi lahko rekli, se še jasno kaže v odporu otrok in sploh mladih ljudi do slehernega ukalupljanja njihovega življenja in njihovi strastni želji po gibanju, spremembah in odkrivanju novih krajev in življenjskih situacij. Z leti pa seveda svet odraslih pri njih opravi svoje in tiste, ki se mu ne uklonijo, izvrže na obrobje "zdrave družbe".

Pa imamo, vidite, mimogrede dve sila bistrourni teoriji o želji in potrebi človeka po aktivnem preživljanju dopusta zdoma, ki ju nemara kazi samo to, da je praksa popolnoma drugačna. Recimo, da klic "Pojdi, pojdiva, pojdimo, ko že imamo ravno nekaj prostega časa, na morje, v gore, planine, kamor koli od doma!" izvira enostavno iz nasedanja mašineriji propagande po sredstvih obveščanja vseh mogočih, in predvsem le dobička željnih, trgovcev dandanes s prostim časom "državljanov".

Tako ima sodobna država, ki za svoj temelj razglša večstrankarsko parlamentarno demokracijo in tržno ekonomijo - ta pa, bogu bodi potoženo, velikokrat ni nič drugega kot izraz povampirjenosti neformalnih interesnih skupin vplivnih ljudi iz parlamentarnih strank, državne administracije, paradržavnih institucij pomembnih podjetij in pogosto še od drugod - tudi bolj mir pred množicami svojih državljanov, s katerimi manipulira.

Tako imajo tudi podjetniki v taki državi in

tehnokrati, titulirani z eksperti, izvedenci, in s poslovneži, menedžerji, več miru pred delavci. Prav tako pa z njimi bolj ali manj zlitih vrhovi sindikatov, vsaj podjetniških, s svojim sindikalnim članstvom.

Veliko ljudstva se na ta način v prostem času pač zamoti, in začasno pozabi na vsa svoja socialna prikrajšanja, z njegovim zapravljanjem z različnimi črednimi "športno-rekreacijskimi in družabnimi aktivnostmi" in počitniškim potrošništvom, namesto da bi ga izrabilo skladno s starima delavskima zahtevama za pravicama do kulture in zabave in do počitka v pravem pomenu teh besed.

Sicer pa se je tudi prva stara delavska zahteva - za pravico do dela - bolj ali manj izjalovila. Kljub temu, da je delo temeljni pogoj človekovega obstoja in je potemtakem pravica do njega človekova naravna pravica in bi kot taka morala biti v vsaki politični združbi, državi, tudi varovana, zaščitena in iztožljiva.

Saj naj bi že od sprejetja prve deklaracije o pravicah človeka in državljana, v francoski Narodni skupščini na zasedanjih vse dni od 20. do 26. avgusta 1789, namen vsake politične združbe bil ohranjanje človekovih "naravnih in nezastarljivih pravic".

V Sloveniji je pred njeno osamosvojitvijo in začetkom (ponovnega) vpeljevanja družbenopolitične in ekonomske ureditve zahodnega tipa bila pravica do dela ustavna. V ustavi je pisalo: Zajamčena je pravica do dela... Zajamčena je svoboda dela...

Kako je pri nas sedaj - v samostojni, neodvisni, pravni in socialni, večstrankarsko parlamentarni demokraciji, tržno usmerjeni Republiki Sloveniji; vsaj za tako se razglša - s pravico do dela, je in ni jasno. Po eni plati jo namreč nekako po zakonu ponudbe in povpraševanja urejuje trg, po drugi plati pa je privilegij že zaposlenih, torej njihova posebna, izjemna pravica, vendar brez zanesljivega pravnega varstva in zaščite. Resnici na ljubo povedano, tako je bilo pri nas s pravico do dela že nekaj let pred našo osamosvojitvijo in začetkom družbenopolitičnega in ekonomskega prevrata. Le pravica že zaposlenih do dela je bila pravno kolikor toliko še zanesljiveje varovana in zaščitena.

Toda mišmaša, kolikor ga je glede pravice do dela, in dalje, glede svobode dela - to je glede svobode izbire poklica in zaposlitve in dostopnosti delovnih mest in funkcij - posebno za delavce pri nekaterih privatnikih pa tudi glede kvalitete pogojev za delo, delovnega časa in plače - pri nas sedaj, je že toliko, da najbolj prizadeti iz obupa postajajo že agresivni.

Ni kar v tri dni nedavno predsednik Zveze svobodnih sindikatov Slovenije po televiziji izjavil: "Če država hoče imeti krvavo revolucijo, bo jo pa imela." Niso letos na prvomajskih slavnih slovenski svobodni sindikati brez tehtnega vzroka oznanjali delavske zahteve: Hočemo delo, napredek, dostojno življenje!

Fantje in dekleta, se želite včlaniti v Saleško folklorno skupino Koledo?

To lahko starejši od 15 let storite jutri - v soboto, 26. septembra - ob 10. uri v mali dvorani Doma kulture Velenje in naslednjo soboto, 3. oktobra, ob enakem času in v istem prostoru.

Mlajši od 15 let pa se za včlanjenje pozanimajte po telefonu (063) 857-712.

Na rednih vajah za svojo starostno skupino se boste v Koledi učili plesati slovenske plesne, peti in igrati na razna glasbila. Torej marsikaj.

Nasvidenje!

Jani Sevcnikar

Rekel bo kdo - in prav bo povedal - da se v Rudniku lignita Velenje v zadnjih letih nikomur ni dogodilo, in se tudi zdaj ne dogaja, nič tragičnega, kar bi se tikalo njegove socialne varnosti.

Res je, za naše podjetje to drži. In še za kakšno takó veliko, dobro organizirano in glede na dane možnosti tudi dobro vodeno podjetje v Sloveniji. Ampak za takšno podjetje je, na primer, vedno veljala tudi ravenska železarna, pa je zdaj kljub temu socialna varnost zaposlenih v njej pod psom.

"Veliko delavcev iz železarne, ki so na čakanju na delo, se iz krize zaradi mizerne nadomestila plače, ki ga dobivajo, rešuje tudi tako, da hodi čez mejo na delo kmetom v Avstriji. Pri njih delajo, kar je pač treba. Sekajo les in pomagajo pri njegovem spravilu. Delajo na polju. Največ dela zanje prek meje pa je, ko tam potrebujejo sezonske obiralce sadja v plantažnih nasadih.

Še najmanj pa čakanje na delo in veliko manjši osebni prejemki zaradi njega prizadenejo tiste delavce železarne, ki imajo karkoli za preživetje doma. Nekaj zemlje, posestva, kakšno delavnico, obrt ali kaj takega. Kakšne mini železarne seveda nobeden ne more imeti."

To mi je, recimo, o krizi, ki že kar nekaj časa pesti ravensko železarno in železarje, poleg vseh drugih slovenskih železarn in železarjev, v naključnem pogovoru v avtobusu med vožnjo iz Velenja proti Dravogradu, Ravnam in Črni na Koroškem povedal eden naših rudarjev, doma z Raven, od koder se tudi vsak dan z avtobusom vozi na delo in tja spet vrača. Dela pa že od leta 1975 pri odkopavanju premoga v južnem krilu jame Preloge.

Tako torej! Naši železarji, naši jeklarji, že kmalu po industrijski revoluciji ponos vse slovenske dežele in slovenskega človeka, da sta se sposobna tudi tehnično tehnološko kosati z vsemi drugimi deželami in narodi na svetu, tudi največjim, naj bi zdaj, ko je Slovenija končno le dosegla svojo lastno državnost in mednarodno priznanje, postali obiralci sadja, priložnostni delavci, vrtičkarji in "žepni" kmetovalci ter - kot smo slišali - malo večji proizvajalci le še betonskega železa.

AFORIZMI

Dragoslav Andrić

Človek - opica, ki se je priglasila k besedi.

Zemlja je planet, ki vnaša nemir v vesemirje.

Šandor Bogdanfi

Človek se vzpenja vse više, dokler ne pride - do dna!

Vlada Bulatović-Vib

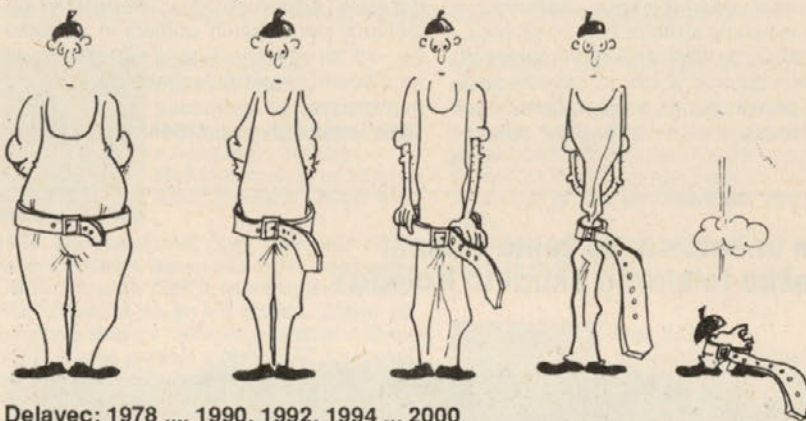
Prodaj vilo s pogledom na delavski razred.

In jutri naj bi se mogoče podobno zgodilo s slovenskimi rudarji. Včeraj ali predvčerajšnjim se je že začelo nekaj takega dogajati z mnogimi delavci in delavkami kovinske in elektro pa tekstilne industrije v Sloveniji...

Seveda, malo gospodarstvo, male privatne firme, čimbolj vse razdrobiti, denacionalizirati in privatizirati...

Ali bi res to naj bila najboljša rešitev za malo Slovenijo v agresiji svetovne politike za novo ureditev sveta, se vprašajmo! Saj ta agresija vendar ni nič drugega kot poskušanje gospodarsko najmočnejših držav na svetu, njihovih gospodarskih skupnosti in gigantskih podjetij, ki poslujejo v več državah, da bi ves svet naredili za tržišče, ki bi ustrezalo predvsem njim.

Svetovni kapital se požvižga na nacionalnosti, nacionalna čustva in strasti, politične stranke, večstrankarsko parlamentarno demokracijo, pravice in svoboščine človeka in državljana, svetovne nazore, zapovedi človekoljuba, enotnost in bratstvo med ljudmi, prirojene želje človeka po svobodi, resnici

Delavec: 1978 1990, 1992, 1994 ... 2000

in sreči. Sklicuje pa se na to ali ono od vsega tega, da bi se razširil še za barikade pred sabo. Iz tega razloga, in ne iz kakšnega drugega, je tudi pod njegovim pritiskom razpadel evropski Vzhod in lahko še kar naprej divja vojna na tleh razpadle Jugoslavije, v nekaterih delih bivše Sovjetske zveze in še marsikje drugod po svetu.

Se pravi, da kaže na velike spremembe v zadnjih letih v ureditvi vsega sveta, vključno z našo malo Slovenijo, pogledati tudi s tega vidika. To je, kot na še en zmagovit prodor malikovanja "zlatega teleta" v zgodovini človeštva, ki nima z njegovimi ideali ničesar skupnega. Še več: zapoved krščanskega človekoljuba, denimo, "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!" bi si zaradi njega morali prevesti v svarilo "Boj se svojega bližnjega kakor samega sebe!"...Kakor sta dala naslov eni svojih knjig, v katerih sta popisala svoja raziskovanja in spoznanja pri dveh narodih v zahodni Afriki, švicarski psihoanalitik in pisatelj (po očetu švicarsko-židovskega rodu, rojen pa leta 1916 v Sloveniji, in sicer v Novem Kloštru v Savinjski dolini) dr. Paul Parin in njegova žena.

R.B.

Iz zbirke domislic Evgena Juriča - Pod prisego (2)

V službi sem se počutil zelo slabo in sem zadnje čase hodil tja le še zato, ker sem tako zelo užival ob odhodu.

V gozd sem šel z namenom, da bi nabiral gobe. Ker pa je bilo tam več avtomobilov kot grmovja, sem pobrskal po avtomobilih, in ker v njih gob ni bilo, sem nabiral druge reči.

S slabim moškim je tako kot s piškavim zobom. Boljše je, da ga vržeš ven, manjka ti pa le.

Ker je imenovani izprašan kurjač parnih kotlov, smo ga čez poletje zaposlili kot sprevednika avtobusa.

Ker je imel zdravnik v čakalnici samo tri mesece stare revije, sem koj vedel, da je začetnik.

Pri pretepu sem dobil tako grozno rano, da so mi v bolnišnici dejali: "Vas pa bomo tu obdržali za nadomeščanje narkoze, saj bo vsak, ki vas bo videl, padel v nezavest."

Na zahtevo, da si dopolni izobrazbo z večernim šolanjem, je odvrnil, da za njegovo stroko zadostuje, če sem in tja prebere kakšno kriminalko.

Da je šlo pravzaprav za posilstvo, sem spoznala, ko je hotel oditi, ne da bi mi kaj plačal.

"S traktorjem ste zbili kravo. Je bila morda kriva pijanost?" "Čisto mogoče - res se mi je zdelo, da se opoteka."

Ni mi jasno, zakaj me dolžite kaljenja nočnega miru, saj tam ni bilo nobenega miru: bilo nas je dvajset in smo peli na ves glas.

Kako lahko trdijo, da sem lenuh, saj me še nikoli niso videli, kako delam?

Pil sem vino, pivo, konjak, pelinkovec, vodko, vermut in slivovko. Do sem je bilo vse v redu, potem pa sem na vse to spil dva deci stila, in že sem začel noret.

Čeprav sem ga s fičkom res podrl, trdim, da je imel še srečo, saj sem sicer strojevodja.

Disciplinska komisija se ni mogla sestati, ker so člani neredno hodili v službo.

Za olajševalno okoliščino bi navedel, da kradem nič kaj rad, vendar pa moram, saj se drugače ne bi mogel preživeti.

Priznam, da sem s tožiteljico T.J. imel nekaj malega, vendar ne toliko, da bi zdaj za to vsak mesec plačeval celo premoženje.

Pred poroko sta norela drug za drugim. Je potem čudno, če je njun zakon norišnica?

Prepirala sva se in tepla, malo varala, se goljufala pri denarju, si nagajala, kjer in kolikor sva mogla, se opravljala in bila nasploh srečna.

Tistega, ki bo trdil, da moj zakon ni srečen, bom pretepel, kot sem že ženo, tasta in taščo.

- No, kako je danes s tvojo Venero? Ima rožnate hlačke?

Rad imam ženske, ki so res ženske. Moja je koj po poroki začela nositi hlače, jaz pa sem začel letati za kiklami.

Nezaposlen sem zaradi zdravstvenega stanja. Zdravnik mi je rekel, da moram opravljati tako delo, ki me bo veselilo in se ob njem ne bom živciril, jaz pa se jezim in živciram ob vsakem delu.

Glede tega, kaj podrejeni govore o meni, mi je čisto vseeno, važno je le, da govore pošteno in po pravici, se pravi lepo.

Pretepel sem ga, ker se je obnašal zelo izzivalno. Videl me je, kako sem ves bolan in šibak prišel iz ambulate v gostilno, pa je dvignil kozarec, rekoč: "Na zdravje!"

- Oprostite, gospodična, žeton sem neke izgubil!

Vsi mi svetujejo, naj se zamislim nad svojim življenjem. Jaz pa vem, da to ni dobro, kajti kadar se res zamislim, se potem hudo napijem in pojem žalostne pesmi.

Ker sem bolj nočne sorte, sem zjutraj zaspan, po kosilu utrujen, in res ne morem opravljati službe v dopoldanskem ali popoldanskem turnusu, zvečer pa sem, kot rečeno, zaseden.

Zakaj sem šele po tednu dni prijavil izginotje svoje žene? Ker nisem paničar, ki bi hodil na milico za vsako malenkost.

Seveda nisem mogel prenesti, da bi fičko prehiteval mojo žabo. Pa sem jaz njega. Ni hotel voziti za meno, prehitel me je. In tako spet in spet, dokler nisem izgubil živcev in mu pomahal, da naj ustavi pri motelu, kjer sem mu mislil pripeljati dve okoli ušes. Vendar pa je bil nesramnež večji in mlajši, in se mi je zgodila še ena krivica.

Ičini in drugi

"Dušica, v ogenj bi skočil zate, če bi bilo potrebno."

"Zelo sem vesela. Stopi no v trgovino po steklenico piva."

"Si nora? V taki vročini?"

UŽITEK

Peter si je kupil nove čevlje. Naslednji dan, ko je prišel iz službe, so ga neznosno bolele noge. Ugotovil je, da je kupil dve številki premajhne čevlje.

Sosed Nace: "Prodaj jih meni! Meni bodo čisto prav."

Peter: "O, to pa ne. Sploh jih ne prodam! Pojma nimaš, kako uživam, ko pridem domov in si jih sezujem!"

"A veš, da me moj pes zavoha na sto metrov?"
"Ne? Mislim pa si, da se moraš večkrat skopati."

Na vlaku je starejši možakar ob prihodu sprevodnika začel živčno iskati vozovnico. Sprevodnik je to opazil in videl, da drži vozovnico med zobmi. Smeje se mu je zato vzel vozovnico, jo preščipnil in šel naprej.

Mlajši sopotnik v kupeju je rekel: "Ej, oča, stari ste, stari!"

"Seveda sem, pa vozovnica tudi!" je odgovoril možakar.

Zaljubljeni fant vpraša mladenko: "Bi se poročila s trapastim moškim samo zaradi denarja?"

"Mogoče. Koliko ga pa imaš?"

Mali prijateljci se hvalita.

Prva: "Jaz vem, kako se delajo otroci!"

Druga: "Jaz pa vem, kako se ne!"

NESPORAZUM

Možakar pride k fotografu in vpraša:

- Oprostite, bi mi lahko povečali družino?

- To pa ne, ga odbije fotograf, kdor je začel, naj nadaljuje!

"Ti da si mi prijatelj?... Povem ti, da je žena rodila sina, ti pa sprašuješ, čigav je!"
"Oprosti, no, sem mislil, da veš."

V OPERI

Partner v dvospěvu poje na odru svoji partnerki: "Moj konec, moj konec polagam v tvoje roke!"

"O ti porednež ti!" zašepeta med poslušalci gospa Jelenova.

Obtoženi je zelo nezanesljiv, saj se neprestano poroča in ločuje, pogosto živi na koruzi ali pa celo s poročenimi ženskami, za njegove otroke pa se sploh ne ve, če so njegovi.

Vprašala sem, zakaj nisem bila sprejeta na mesto tajnice, ki so ga razpisali. Pa mi je odvrnil, da sem se javila deset let prepozno.

Portreta v pogovorih

Desimir JAKELJ, letos junija upokojen dolgoletni vodja našega lesnega obrata

Upokojen resda ni bil kot vodja našega lesnega obrata. Je pa to bil dolga leta pred zadnjimi meseci svojega staža aktivnega delavca. Vendar z eno tudi dolgo vrzeljo, v kateri je bil vodja še večje organizacijske enote zunanjih dejavnosti našega rudnika. Toliko za uvod v njegov portret v pogovoru!

Rodili ste se na Jesenicah, pred drugo svetovno vojno - 26. januarja 1933.

Ste bili mestni ali zunajmestni otrok? Starši? Drugi otroci v družini? Vaša predšolska in osnovnošolska leta?

Bil sem bolj primestni kot mestni otrok. Imeli smo svoj dom, svojo bolj hišico kot hišo, na obrobju Jesenic. Potem ko smo se leta 1939 iz Kranjske gore preselili dol na Jesenice. Oče je bil tesar pri jeseniški železarni, v njenem lesnem obratu z žago, in tako delavec nekdanje Kranjske industrijske družbe, ker je v lasti te družbe bila tudi železarna na Jesenicah.

Mati je doma gospodinjala in skrbela za celo družino. Jaz sem bil v njej po starosti tretji otrok med štirimi otroki, tremi brati in sestro, med brati pa drugi.

Brata in sestra še sedaj živijo na Gorenjskem. Le jaz sem se od tam odlepil. A domov še kar rad hodim, ker se z bratom in sestro dobro razumem.

Doma smo se sploh vedno dobro razumeli. In tudi morali smo se, ker smo hudičevo težko živeli. Saj oče je bil precej bolehen in je umrl že leta 1945 in tako mam o pustil samo s štirimi nedoraslimi otroki.

S starejšim bratom sva se v takih razmerah - pri tisti mali pokojnici, ki jo je mati dobivala za očetom - morala za poklic izobraževati bolj po obrokih. Tako, da sva se izmenoma redno izobraževala in se zaposlovala, da bi s svojim zaslužkom pomagala materi, da se preživimo. In da vsi otroci pridemo do kolikor

toliko dobrega poklica in dela. Starejši brat in sestra sta se zaradi slabih materialnih možnosti za nadaljnje šolanje v svojem poklicu kmalu zaposlila.

Živelimo smo pač tako kot večina delavskih družin tistikrat na Gorenjskem - trdo, vendar urejeno in v slogi.

Spomnim se, recimo, da je oče starejšemu bratu in meni spomladi rekel: "Fanta, v jeseni moramo imeti drvarnico polno!" In potem je dobil nakaznico za drva, ki smo si jih morali sami pripraviti, na gozdni upravi Kranjske industrijske družbe, kerta je bila tudi lastnik obširnih gozdov na Mežakli in še drugod - in poleg smo marsikakšen dan bili v kakšnem gozdu in ga čistili, da smo se oskrbeli z drvimi.

Še čisto mladih nog sem se tako preizkusil pri napornem delu v gozdu.

Začetek vojne pa je v naše življenje vnesel še nemir in strah. Takrat je za mano že bil prvi razred osnovne šole na Jesenicah, torej še v stari Jugoslaviji. Pod Nemčijo pa smo potem na Jesenicah imeli osnovno šolo le kakšni dve leti, ker potlej je bilo že preveč nemira v mestu in okolici in bombardiranje iz zraka, da bi jo še bilo varno imeti. Pa še razstrelili so je precej, ker je nekaj prostorov v njej uporabljalo tudi nemško vojaštvo.

Vendar brez osnovne šole Jeseničani tudi v zadnjih dveh letih vojne nismo ostali, ker so nam jo nemške šolske oblasti preselile v Koroško Belo. A ta šola pod Nemci nam je bila zelo odvrtna, ker so v njej učiteljice - čeprav so bile večinoma Korošice in so znane slovensko - bile take nemčurke, da so nas, če smo spregovorili slovensko besedo, že teple.

Po vojni sem osnovno šolanje nadaljeval v nižji gimnaziji na Jesenicah, in ker je bilo v prvih povojnih letih redno šolanje v njej triletno, jaz pa tudi redni dijak, sem jo leta 1948 končal. **Iz podatkov o vas, vašem izobraževanju, zaposlitvah**

in družini, ki jih hranijo v oddelku kadrovske evidence skupnih služb našega rudnika, je razvidno (tudi), da ste po končani nižji gimnaziji začeli obiskovati nižjo gozdarsko šolo v Kromberku na Primorskem in jo leta 1951 končali. Bili zatem zaposleni kot logar pri radovljiški poslovni skupnosti za gozdno (in lesno) gospodarstvo in leta 1959 že imeli za sabo še redno nadaljnje izobraževanje v Ljubljani za gozdarskega tehnika.

Držijo ti podatki?

Držijo.

Povedal sem že, da sva se s starejšim bratom morala za poklic izobraževati bolj po obrokih. Zakaj, sem tudi že povedal. In ker je brat, ko sem končal nižjo gimnazijo, že bil dijak srednje gozdarske šole v Ljubljani in je tudi mene vleklo v gozdarski poklic, sem se zanj tudi odločil. Vendar za krajše in cenejše šolanje zanj, kot je bilo bratovo, da ne bi s stroški najinega šolanja preobremenjevala matere doma. In tako sem se vpisal v nižjo gozdarsko šolo v Kromberku in se, ko je bila za mano, kmalu zaposlil, da bi pomagal materi pri vzdrževanju družine. Na srečo pa sem se tudi lahko kmalu zaposlil. Kajti po končani gozdarski šoli v Kromberku bi prej moral odslužiti še redni vojaški kadrovski rok, ki takrat ni bil tako kratek, kot je danes, v Republiki Sloveniji. In sem ga tudi začel odsluževati, v šoli za rezervne artilerijske podoficirje v Zadru. A služil sem ga le 90 dni, potem pa sem bil zaradi slabega vida nadaljnega služenja oproščen in sem se lahko vrnil domov ter zaposlil tako, kot ste povedali.

Kot logar sem največ služboval v zasebnih gozdovih v dolini Vrata in v njeni okolici in se z lastniki gozdov vedno dobro razumel. Sekali so, kjer sem sečnjo odkazal. Navajali so se na umno gospodarjenje z gozdovi, ki smoga takrat začeli uvajati. Ni bilo več divjih sečenj in sečenj v sili kjerkoli in podolž in počez, ki jih je bilo prej, v stari Jugoslaviji, med vojno in še prvi čas po vojni - **dandanes pa jih je spet** - nič koliko.

Ustanovljene in aktivirane so bile tudi strokovne službe za urejanje gozdov, gozdnih cest

in drugih gozdnih komunikacij. Razmahnile so se delovne akcije odraslih in mladine, posebno osnovnošolske, za obnovo opustošenih gozdov. Skratka, v gospodarjenju z gozdovi smo začeli uvajati red.

Mene je šola v Kromberku, z učilnicami za teoretični pouk v kromberškem gradu, ki je zdaj preurejen v Goriški muzej, za sodelovanje pri vsem tem dobro pripravila. Saj to je bila zelo praktična šola, šola v naravi, na robu ogromnega Trnovskega gozda.

Dodatno pa sem se podkoval v stroki, posebno teoretično, potem ko so mi razmere doma že dopustile, da sem redno dokončal v srednji gozdarski šoli v Ljubljani še nadaljnji del izobraževanja za gozdarskega tehnika.

To je od leta 1957 dalje še dve leti nadaljnega rednega šolanja v tej šoli; potlej ko sem opravil nekaj diferencialnih izpitov.

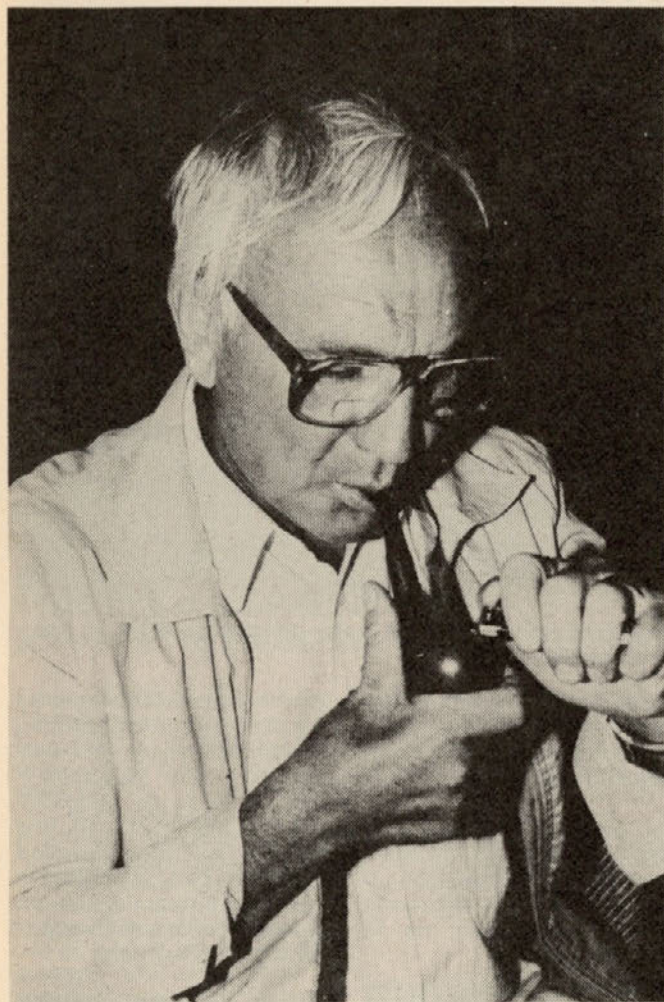
15. aprila 1963 ste se zaposlili v RLV. Prej pa ste bili zaposleni še kot gozdarski tehnik v Elanu v Begunjah in kot referent pospeševalne službe pri LIK Savinja v Celju. Kako to?

Po končanem šolanju za gozdarskega tehnika sem šel na enoletno specializacijo v urejanju gozdov v Stockholm, na Švedsko. In na njej sem toliko novega spoznal o gozdarstvu in se tako lepo in dobro počutil, da sem začel premišljevali, ali bi se sploh vrnil domov. Vendar domotožje je le zmagalo, in sem se vrnil. Kakšnega delovnega mesta pa zame kje blizu ob moji vrnitvi ni bilo. Bilo pa je pri Elanu v Begunjah. In tako sem se zaposlil pri njem, v njegovem obratu za pripravo okroglega lesa za nadaljnjo obdelavo in predelavo.

Na Štajersko in v zaposlitev pri LIK Savinja v Celju pa me je zvabilo dekle, na katero sem se tako navezal, in ona name, da sva se sklenila poročiti in si ustvariti družino. Boljše možnosti za to kot doma pri meni pa so bile pri njej doma, v Celju. A kolikor so se družinskega stanovanja tikale, ne take, da bi že poročena v Celju tudi ostala. Iz tega razloga sem jaz tudi kot menjal zaposlitev in se zaposlil v RLV, ko sem zvedel, bolj po naključju, da si pri RLV stanovanjski problem lahko

rešiva. Še več, leto dni po moji zaposlitvi v RLV, v njegovem lesnem obratu, in kakšnih osem mesecev kasneje, ko sem pri njem dobil družinsko stanovanje, je RLV razpisal za svoje delavce vpisovanje za pridobitev zelo ugodnih posojil za individualno stanovanjsko izgradnjo. In z ženo sva se takoj ogrela zanj, za izgradnjo svojega lastnega doma, ki smo ga potem v nekaj letih tudi imeli

Delal sem, recimo, v takšni težaški skupini, kot jo je imel tudi RLV na deponiji lesa in drugega materiala v Starih Prelogah, "na štiru", kot smo rekli. In jo ima tudi "na štiru" v Novih Prelogah. Le da na tem "štiru" ni več toliko težaških del, kot jih je bilo na tistem v Starih Prelogah, ker je tudi nanj segla modernizacija rudnika. In tudi kurir sem bil med zaposlitvami pri jeseniški

- Doma smo hudičevo težko živeli

in zadovoljni z njim živimo, odkar smo se vanj preselili.

Že takrat, ko ste obiskovali nižjo gimnazijo, ste menda dobili nekaj delovnih izkušenj tudi pri jeseniški železarni, ali ne?

Res je. Za okrog leto dni delovne in pokojninske dobe se mi je nabralo od zaposlitve pri jeseniški železarni.

Pri njej sem se redno zaposloval med šolskimi počitnicami. Ne prav v železarni, v njenih toplih in drugih železarskih obratih, pač pa pri pomožnih delih zunaj njih.

železarni ob počitnicah in tako imel priložnost, da jo spoznam do podrobnosti, saj sem včasih kakšna pismena sporočila ali kaj drugega moral dostaviti tudi direktno na delovna mesta v njenih notranjih obratih ali pa jih z njih odnesti. Torej nekaj vem tudi o železarstvu. Na primer, kaj je jeklolivarna pa siva livarna in kakšno, kako naporno in umazano delo je v takšnih obratih, ali vsaj nekoč je bilo. V stikih z železarniškimi delavci na proizvodnih delovnih mestih sem zvedel tudi

In to je bila izkušnja, ki sem si jo za vedno zapomnil, in kolikor se je le dalo, upošteval tudi v vseh letih zaposlitve v RLV.

Vaše neke vrste matično delovno mesto v RLV je bilo vodja njegovega lesnega obrata. To je lesnega skladišča in žag pri obeh jaških, najprej pri jašku Škale in jašku Stare Preloge, po izgradnji nadomestnih objektov za objekte RLV v njegovem starem preloškem industrijskem središču v Novih Prelogah, pa lesnega skladišča in žag pri jašku Škale in jašku Nove Preloge.

Bili pa ste tudi vodja organizacijskih enot RLV, v katere je lesni obrat spadal. Le na začetku vaših let dela v RLV in na koncu, pred upokojitvijo, niste bili ravno vodstveni delavec. Kajne?

Praktično sem že v letu 1963 začel prevzemati dolžnosti vodje lesnega obrata, ker se je Jože Pečnik, - zdaj je že precej let pokojni -, ki ga je takrat vodil, začel pripravljati na upokožitev. In potem sem bil vodja lesnega obrata do leta 1980, ko sem začel prevzemati dolžnosti vodje cele organizacijske enote RLV, v katero je spadal lesni obrat.

To je dolžnosti vodje TOZD Zunanja dejavnost, kakor se je takrat ta enota imenovala in poleg dejavnosti lesnega obrata vključevala še vrsto drugih zunanjih dejavnosti RLV.

Od moje zaposlitve v RLV naprej pa se je do leta 1974, ko se je začelo združevanje RLV v nekdanjo delovno organizacijo REK Velenje, organizacijska enota RLV, v katero je spadal lesni obrat, imenovala najprej ekonomska enota Zunanji obrat, potem samostojna organizacija združenega dela Zunanji obrat, po ustanovitvi delovne organizacije REK Velenje pa TOZD Zunanji obrati. TOZD Zunanja dejavnost pa se je imenovala po letu 1977, ko se je prvotna delovna organizacija REK Velenje reorganizirala v bivšo sestavljeno organizacijo REK Velenje.

Z razpadom bivše sestavljene organizacije REK Velenje predlani je pri tej organizacijski enoti RLV spet prišlo do spremembe, in sicer statusne - iz TOZD se je spremenila v obrat RLV. Lani sredi leta pa je sploh razpad-

la, in lesni obrat je postal glavni del ustanovljene družbe pri RLV z omejeno odgovornostjo PLP. Vendar v tej firmi, PLP, jaz že nisem več delal. Dosti mi je bilo poprej vse od leta 1980 do leta 1990, ko me je zamenjal dipl. ing. strojništva Marko Kompan, vodenja TOZD Zunanje dejavnosti, oziroma v tem letu že obrata Zunanje dejavnosti. Pa tudi prvi vodja firme PLP me nekako ni več potreboval in jaz tudi nisem vztrajal, da bi delal v njej, ker sem bil že blizu izpolnitve pogojev za starostno upokožitev. In tako sem kratek čas najprej delal pri dipl. ing. rudarstva Marjanu Hudeju v službi Proizvodnega sektorja Skupnih služb RLV za pripravo dela v rudarski stroki, nazadnje pa dobil nalogo, da uredim kataster gozdnih zemljišč RLV. In ta kataster sem pred odhodom v penzijo uredil in oddal.

Organizacijska enota RLV z lesnim obratom se je torej v letih od začetka mojega dela v RLV ničkolikokrat reorganizirala.

Sploh je bilo reorganizacij v teh letih, posebno v razdobju 1980 - 1990, več kot preveč.

V RLV je zlasti organizacijska enota, v katero je spadal lesni obrat, vedno bila tarča za reorganizacije.

Tudi zaradi tega verjetno, da bi ta ali oni nekaj "pri šefovstvu" pridobil na račun drugega.

Spomnim se, kaj vse je spadalo v tisti prvi zunanji obrat RLV. Praktično vse zunanje dejavnosti RLV - opravljanje gradbenih in gradbenoobrtinskih del, komunalnih, kamnoseških, tesarskih, kolarskih, slikopleskarskih, črkoslikarskih, žagarskih del, in še kakšno dejavnost bi lahko naštel.

Z reorganizacijami so se potem te dejavnosti le drobile in premetavale iz ene v drugo organizacijsko enoto, enako pa se je dogajalo tudi z vodenjem teh dejavnosti in odgovornostjo zanje.

Kaj pa ste ugotovili pri vašem zadnjem delu v RLV, urejanju katastra gozdnih zemljišč RLV?

Gozdnih zemljišč RLV je okrog 150 hektarov. Vendar velika večina jih je na področju rudniških ugreznin in zato gozd na njih ni dosti vreden. Preostala, res gozdna, ki jih je kakšno petino vseh, pa so razmetana po štirih velenjskih katastrskih

občinah - to je Velenje, Škale, Gaberke, Lokovica - in še na šoštanjško področje segajo.

Kaj bi na splošno rekli o vašem delu v RLV in posebej v zadnjem obdobju, pred upokojitvijo?

Moje načelo je bilo vedno: pri delu nikakor ne smem narediti večje strokovne napake; napake, ki bi povzročila gospodarsko škodo.

Bil sem potemtakem previden.

Vedno sem dobro razmislil, kako ne smem voditi obrata, organizacijske enote, katere vodja sem bil.

Nikoli se ničesar nisem lotil "na juriš".

Mislil, da to tudi ni bilo napak.

Lesni obrat RLV je namreč od takrat, ko sem se zaposlil v RLV, precej napredoval. Od male rudniške žage v Škalah se je razvil do leta 1967 v lesni obrat z dopolnjeno žago v Škalah in novo žago in lesnim skladiščem v Starih Prelogah, do leta 1989 pa z nadomestno novo žago in lesnim skladiščem za staro preloško žago in lesno skladišče v Novih Prelogah, ki sta takšna, kot smo predvideli - ki zadovoljujeta predvsem potrebe jame RLV po različnih žagarskih izdelkih v zadostnih količinah in primerne kvalitete. Projektiranja in izgradnje žage in lesnega skladišča v Novih Prelogah smo se namreč lotili s tem namenom, ne pa, da bi to bila lesni obrat splošnega tipa, kar bi mogoče bolj ustrezalo firmi PLP, katere glavni del sta zdaj.

Žaga in lesno skladišče v Novih Prelogah sta tudi relativno sodobna, polavtomatizirana, in imata primerno usposobljen kader. To je tudi terjalo precej naporov in dela. Že prej, pri projektiranju nadomestne žage in lesnega skladišča v Novih Prelogah, smo namreč odgovorni za rudniški lesni obrat morali veliko sodelovati z njunim projektantom, **ELEKTROPROJEKTOM** Ljubljana, nič manj pa pri organizaciji dodatnega izobraževanja naših delavcev za delo v njima.

Glede na vse to pa se mi nikdar ni zdelo sprejemljivo, da je nemalo strokovnega kadra od vsega tistega, ki se je po krizi v premogovništvu sredi šestdesetih let natekel v RLV, jemalo delo, delovne odgovornosti, obveznosti in

pravice tako zlahka, tako samoumevne. Da je toliko še mladih strokovnih delavcev samostojno odločalo tudi o stvarih, o katerih skorajda ni imelo praktičnih strokovnih izkušenj, in je zato cel rudniški kolektiv izpostavljalo materialnemu tveganju.

Še posebno se mi je to zdelo nesprijemljivo pri mladih vodstvenih in vodilnih delavcih. Kajti od prej sem bil vajen, da se je mlad ali starejši vodstveni ali vodilni delavec pred vsako odločitvijo o zadevi, ki bi v praksi lahko povzročila večjo ali manjšo materialno škodo, posvetoval z izkušenimi delavci v svojem delovnem okolju.

Najbolj nesprijemljivo pa se mi je pri tem zdelo to, da je ta in oni sorazmerno mlad vodstveni ali vodilni delavec celo ignoriral izkušene delavce, če so ga hoteli opozoriti na materialno škodo, ki se je kje povzročala, ali na škodljivost kakšne odločitve ali ukrepa v praksi.

In to zadnje se je tudi meni nekajkrat zgodilo. Naposled malo pred upokojitvijo.

Najdlje ste delali v predelavi lesa. Najprej pa ste se vendar zapisali gozdarstvu. Zato bi za marsikoga bilo zanimivo tudi vaše mnenje o urejanju gozdov in gozdnem gospodarstvu pri nas danes. Saj s spremembami, do katerih je prišlo v njima v zadnjih letih, ste se gotovo seznanjali.

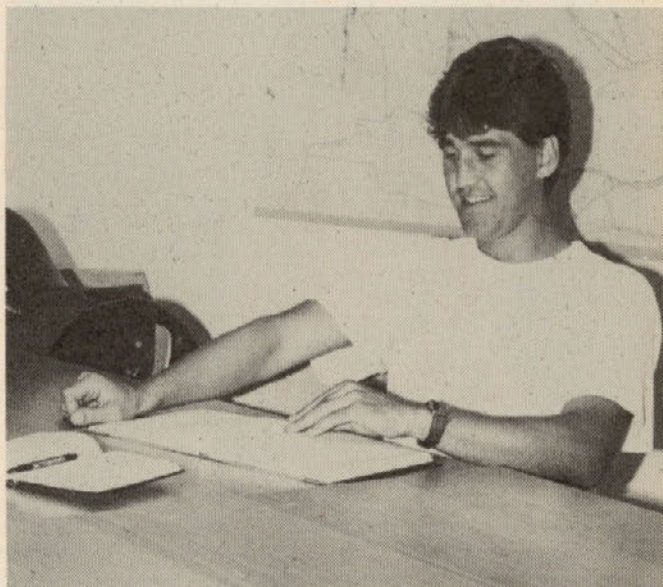
Povedal sem že, mogoče ne naravnost, pa vendar, da so bili gozdovi in gospodarjenje z njimi tam pred letom 1950 zelo neurejeni, posebno v privatnem sektorju. Poleg tega, da je zatem ureditev obojega krenila na boljše in dosegla neko evropsko raven. Pred dvema, tremi leti pa se je v njej zopet začel pojavljati nered.

Imeli smo tudi dolgoročne gospodarske načrte, kje, kako in koliko gozdove urejevati in izkoriščati, da tudi erozije gozdnih tal ne bo.

Privatnikom in ustanovam privatne narave so pri nas po vojni gozdne površine nad 45 hektarov odvzeli in nacionalizirali. Zdaj pa naj bi te gozdne površine denacionalizirali in vrnili njihovim lastnikom oziroma zakonitim dedičem lastnikov. A pri tem si komaj kdo zastavlja vprašanje, ali bo še zagotovljeno strokovno delo

pri urejanju denacionaliziranih gozdov in gospodarjenju z njimi. Stroka se, kar se tiče gozdov pri nas, torej spet zapostavlja.

Kar pogledimo, na primer, koliko škode je povzročila v celotnem našem nacionalnem gospodarstvu odredba naših novih oblasti o začasnem odlogu sečnje lesa v družbenih oziroma nacionaliziranih gozdovih, torej tisti znani moratorij, in

Ing. Radovanovič: Moje delo pri konjeništvu je čisto volontersko

poleg tega razrahljan nadzor nad sečnjo lesa v privatnih gozdovih in trgovanjem z lesom iz njih!

Jaz sem zdaj v penziji in tako bolj ali manj izločen iz aktivnosti in dogajanj v gospodarstvu nasploh, a če se kje dela škoda, me še vedno pekli.

Svoj čas ste se menda ukvarjali tudi s pisanjem člankov s področja gozdarstva in lesarstva za razne časopise in revije. Še celo neki priročnik ste, kolikor sem slišal, izdali, ali ne?

Res je. Pri časopisno-založniškem podjetju Kmečki glas v Ljubljani sem izdal priročnik z naslovom Merjenje lesa. Objavil pa sem tudi več člankov v strokovnih in še drugih časopisih in revijah, največ v Kmetijsko-gozdarskem vestniku in Kmečkem glasu.

V Kmečkem glasu sem, recimo, pisal tudi o uporabi motornih žag.

Ta dejavnost je seveda terjala od mene precej poglobljanja v teorijo in prakso gozdarstva in lesarstva in sem jo gojil tudi veliko let svojega dela v RLV, a je nisem razglašal in se postavljaj z njo. V RLV pa bi tako početje prejkone bilo tudi brez pomena in koristi, ker je RLV pač rudarska organizacija in zato lesna stroka v njej, še bolj pa gozdarska, stranskega pomena. Tako je vsaj običajno veljalo. Zaposleni pri

predelavi lesa v RLV smo bili deležni večje pozornosti znotraj RLV le, če je v naši dejavnosti kaj zaškripalo. A ker se je to le malokdaj zgodilo, tudi nismo bili kdaj deležni kakšne posebne kolektivne pozornosti. Razen ob reorganizacijah in ob izgradnji nadomestnih objektov v Novih Prelogah.

Zakaj smo bili deležni posebne pozornosti ob reorganizacijah, pa sem že povedal.

Vaš dom, družina, otroci; dve hčeri imate, kajne?

Povedal sem že, da imamo svojo hišo. Na Efenkovi cesti v Velenju. Žena je že tudi upokojena. Delala pa je v otroškem vrtcu v Šoštanju. Res imam dve hčeri. Starejša, Andreja, rojena leta 1966, je že zaposlena in poročena. Po poklicu je učiteljica razrednega pouka, dela pa v Osnovni šoli Šalek. Njen mož je elektrotehnik in zaposlen v Gorenju. Oba pa živita pri njegovih starših. Mlajša hči, Petra, rojena leta 1971, pa je končala drugi letnik študija biokemije v Ljubljani in je dobra študentka.

Prav ponosen sem na obe hčeri in zadovoljen z njima, ženo in domom, kakršnega imamo.

Pa začetek vašega "tretjega življenjskega obdobja" in vaši pogledi iz njega na politično in gospodarsko situacijo Slovenije?

Rad preberem kakšno knjigo, posebno zgodovinsko. Tudi planinarim rad. Pozimi sem se vedno malo smučal in se bom tudi v bodoče, če bom le še naprej zdrav, kot sem še. Pa tenis rad igram. Sploh se rad športno rekreiram.

Tudi pri hiši mi ne manjka dela in na vrtu. In še vikendico imam pri Dobrni.

Malo sem tudi lesostrugar. Šest let sem imel celo malo lesostrugarsko obrt. V času, ko je žena bila doma, ko zaradi malih otrok ni bila zaposlena.

Večkrat se tudi zgodi, da se srečamo in pogovorimo med sabo delavci, ki nas je družilo in spoprijateljevalo delo v rudniškem lesnem obratu. S Francem Debrškom, ki je še aktivni delavec v rudniškem lesnem obratu, oziroma zdaj v firmi PLP, recimo, se večkrat srečam. Pa še z že nekaj časa upokojenim

delavcem lesnega obrata Francem Bujanom. In s Silvo Jamniškovo, ki je bila naša knjigovodkinja, kdaj pa kdaj pridem v stik.

In Ivo Rahten, ki je dolgo vodil tudi tisti prvi zunanji obrat RLV, se kdaj dá videti. Še kar trden mož je, kljub temu, da mlad res ni več. Pač stari sodelavci se srečujemo in pogovorimo in si izmenjamo tudi poglede na marsikaj, kar se dogaja v Sloveniji in po svetu.

Kar se mene tiče, si najbolj želim, da bi bil mir.

Dobro je, da smo se tako salomonsko pametno lotili našega prevrata v nov politični in gospodarski red in našo samostojno državnost - da ni bilo zaradi tega res prave vojne.

Naše politično strankarstvo, tolikšno, kot je, in kakršno se kaže v državnem in tudi nekaterih občinskih parlamentih, - da se ljudje v njih tako bodejo med sabo -, pa se mi ne zdi dobro za našo bodočnost, bodočnost Slovenije. Kaže, da nekaterim strankarskim prvakom in parlamentarnim poslancem gre samo za osebni ugled, prestiž, in koristi. In ustvarjalne sile v državi se tako izničujejo. R.B.

resentov za šolo jahanja v našem klubu je vsak dan več. Saj nanjo čaka že 42 prednaročnikov, ker je 5 jahalnih konjev, kolikor jih je zdaj na farmi RLV, premalo, da bi vsem, ki se na šolo naročijo, lahko takoj ustregli. Vsaj 10 jahalnih konj bi zdaj morala imeti farma RLV, da bi sproti lahko zadovoljevali povpraševanje po šoli jahanja pri nas.

Boksov za jahalne konje imajo v hlevu na farmi že deset, problem pa je denar za dokup še kakšnega jahalnega konja.

Na farmi je tudi poni, ki pa je primeren bolj za otroško ježo in zabavo in je na razpolago v okviru programa ponudbe turistično-rekreacijskih storitev firme GOST Velenje.

Kolikor mi je znano, je poni, ki ga imamo na farmi, na razpolago vsak dan v tednu do petka od 16. ure dalje na farmi, ob petkih, sobotah in nedeljah pa v enakem času pri restavraciji Jezero.

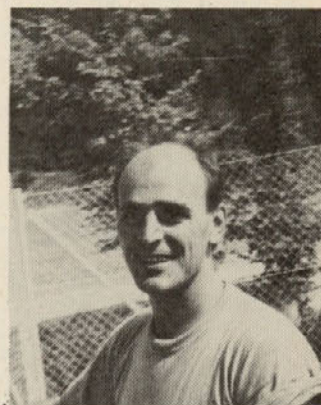
Izven tega časa ga menda po želji pripeljejo na razpolago kamor koli drugam; ne predaleč, seveda.

Cena ježe in zabave z njim je 100 tolarjev/10 minut, 150 tolarjev/15 minut in verjetno tako naprej.

Sicer pa je podrobnejše informacije o tem mogoče dobiti v turistični pisarni firme GOST Velenje pri restavraciji Jezero.

(Pri vodi pisarne Suzani Puc - telefon 855 640 - za zdaj le vsak delovni dan od 10. do 15. ure; pa ne samo podrobnejše informacije o tem, temveč o vsej ponudbi turistično-rekreacijskih storitev GOST Velenje! - **Opomba avtorja intervjuja**)

Vendar člani konjeniškega kluba imajo možnosti, da si uporabo konj odslužijo. Predvsem z delom pri negi konj. Posebno popoldan, ko je večkrat kdo od razporejenih k temu delu zaradi objektivnih vzrokov odsoten in ga je treba nadomestiti. Pa dežurstva imamo na sedežu kluba in tudi pri njih mora kdaj kdo koga nadomestiti. Kdor, na primer, generalno očisti vseh 5 jahalnih konj v hlevu, je

Zlatko Jeseničnik, eden naših jamskih delovnih invalidov, zdaj delavec na naši ovčerejski in konjerejski farmi v Škalah, ki boja tudi ima nemalo zaslug, da je Konjeniški klub Velenje po ustanovitvi takoj zaživel

upravičen do enourne brezplačne uporabe konja.

Kako ste vi sploh prišli v stik s konji in konjeništvom? Kajti kolikor vem, ste mestni človek. Vem, da je vaša mama učiteljica, slavistka, zdaj že upokojena. In oče je že tudi menda upokojen in je po poklicu kovinar. Delala in živila pa sta oba od vašega rojstva v Velenju, mestu.

Stric po mamin strani v Izlakah je imel jahalne konje. In k njemu sem hodil na počitnice. In tako se je začelo. Že po tretjem razredu osnovne šole.

Kdaj pa kdaj sem potem bil tudi v Lipici in jahal tam na lipicancih. Potlej sem v Ljubljani študiral in v letih študija gojil konjeniški šport v ježiškem in stožiškem konjeniškem klubu. Po zaposlitvi v RLV pa do letos, ko smo ustanovili velenjskega, v dravograjskem konjeniškem klubu.

Kadar sem med študijem bil doma, v Velenju, in tudi še potem, ko sem se že zaposlil v RLV, sem nekaj malega jezdit tudi pri rejcih jahalnih konj v Topolšici. V Gotovljah, ki so relativno blizu Velenja in kjer je zdaj močan konjeniški klub, pa klubskega konjeništvu tudi dolgo niso imeli organiziranega.

Skratka, Velenjčani smo težko gojili konjeniški šport. Tudi samo rekreativnega, da o tekmovalnem sploh ne govorim, saj se lahko razvije le v okolju, ki ima rekreativno športno konjenišvo že dobro razvito.

Zaradi tega se nekaj časa s konjeniškim športom tudi sploh nisem ukvarjal in sem se raje posvetil nogometu.

Interesentov za športno konjenišvo, vsaj rekreativno, pa je v Velenju že dolgo časa precej. Zato je vsekakor bilo smiselno, da smo v Velenju ustanovili konjeniški klub. In to pri RLV, saj je pri njem vzniknila in se tudi uresničila zamisel za farmsko rejo konj za rekreacijsko športno konjenišvo. Za RLV bo sožitje in razvoj

Dejan RADOVANOVIČ, mlad diplomirani rudarski inženir na uvajanju v študijskem delu Razvojno-tehničnega sektorja Skupnih služb RLV in predsednik Upravnega odbora KONJENIŠKEGA KLUBA VELENJE

Kakšno je vaše delo pri Konjeniškem klubu Velenje, je kaj povezano z vašim rednim delom v RLV, in kaj v glavnem zajema?

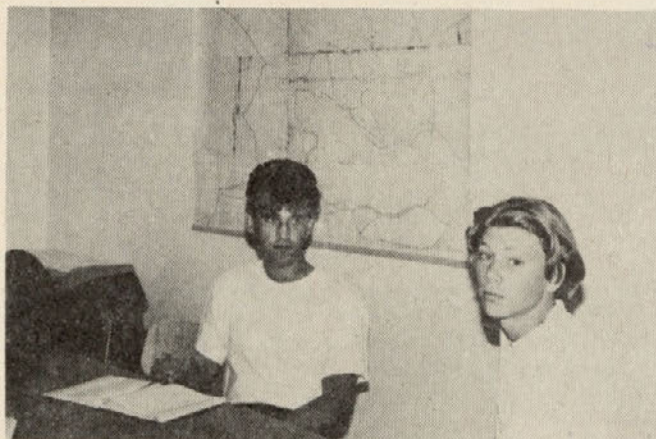
Moje delo pri konjeništvu je čisto volontersko, obsega pa v glavnem organizacijo programskih dejavnosti kluba. Spoudarkom na organizaciji vzgoje strokovnega kadra za klub, gojenja karakternih vrlin pri klubskih članih pa na organizaciji navezovanja stikov z drugimi konjeniški klubi in izmenjave izkušenj z njimi, zlasti pri vzgoji mladih članov v konjeniških klubih.

Pri mojem delu mi dosti pomaga Uroš Štraus, ki je sicer strojni tehnik, zaposlen v ESO, vendar tudi že prekaljen človek v klubskega konjeništvu. Tudi tekmoval je že. Za konjeniški klub v Gotovljah. Pri nas, v našem klubu, pa je sploh nekakšen "štajger" pri šoli jahanja ali kar njen poslovođa.

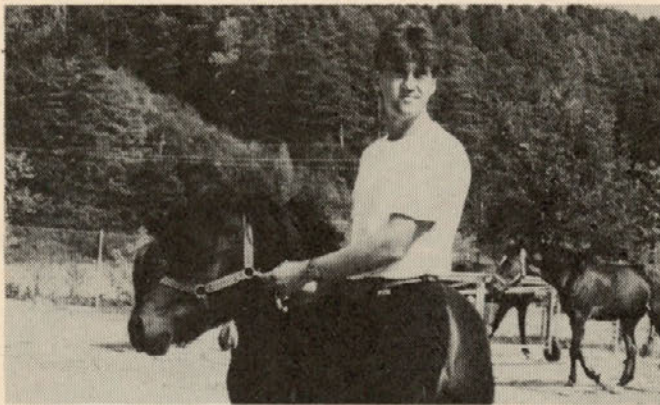
Preskrba s krmo, krmljenje, nega in vse drugo, kar potrebujejo konji, ki jih imamo zdaj na razpolago za klubske dejavnosti, pa so stvar njihovega rejca, RLV, oziroma njegove ovčerejske in konjerejske farme tu v Škalah, ki jo vodi Matjaž Rojnik.

Klub uporabo konj za svoje dejavnosti pač plača, kolikor stane. Denar za to dobi od tistih, ki konje v okviru njegovih dejavnosti

uporabijo. Najem konja pri klubu za eno uro ježe stane zdaj, recimo, 400 tolarjev. Za uro šole jahanja v klubu - zdaj jo organiziramo v obliki začetnih 10-dnevnih tečajev za 10 ur, poteka pa vsak dan popoldan od četrte ali pete ure dalje, ob sobotah in nedeljah pa tudi dopoldne - plača udeleženec 600 tolarjev. In inte-

Inženir Radovanovič med dogovarjanjem z enim od najbolj prizadevnih članov Konjeniškega kluba Velenje (s sinom Jožeta Prislana-Ervina, poveljnika področnega štaba TO Velenje), sicer dijakom velenjskega srednješolskega centra, za kaj naj poskrbi pri klubskega delu in kaj naj v njem postori

Inženir Radovanovič z ljubkim ponijem, ki ga tudi imamo v Škalah in je na voljo za ježo in zabavo otrokom

Nadaljevanje pogovora z 11. strani

oboje, konjereje in klubskega konjenštva, tudi koristno, saj ima kakšnih 14 hektarov, če se ne motim, prikladnih zemljišč za pridelovanje krme.

Konjeniški klub Velenje je bil ustanovljen 12. junija letos in ima sedež tu-v tej stavbi, Škale 111, na ovčerejski in konjerejski farmi RLV, v kateri se sedaj pogovarjamo.

Organi kluba so:

- skupščina, s predsednikom Marjanom Tamšetom, zaposlenim v RLV, na delovnem mestu glavnega inženirja razvoja in vodje Razvojno-tehničnega sektorja Skupnih služb

- upravni odbor, ki mu predsedujete vi

- nadzorni odbor, s predsednikom Jankom Luknerjem zaposlenim v RLV, na delovnem mestu člana Poslovodnega odbora za kadrovske-spolno področje in vodje Kadrovske-spolnega sektorja Skupnih služb

- disciplinska komisija, v sestavi Matjaž Rojnik, Jože Prislani in Irena Podgoršek

Kdo pa so ustanovitelji kluba in kakšna je sedaj sestava njegovih članov pa članarina, ki

jo morajo plačati za letos?

Glavni ustanovitelji kluba so večinoma iz kolektiva RLV, med nerudniškimi pa so, recimo, tudi Prislani iz področnega štaba TO Velenje, Blatnik z veterinarske postaje v Šoštanju in Gorogranc iz Gorenja.

Koliko je sedaj vseh članov kluba, pa natančno niti ne vem, ker nas je v klubu vsak dan več. Mislim, da nas je zdaj vseh 60 do 65. Že v nekaj dneh pa nas bo verjetno 100.

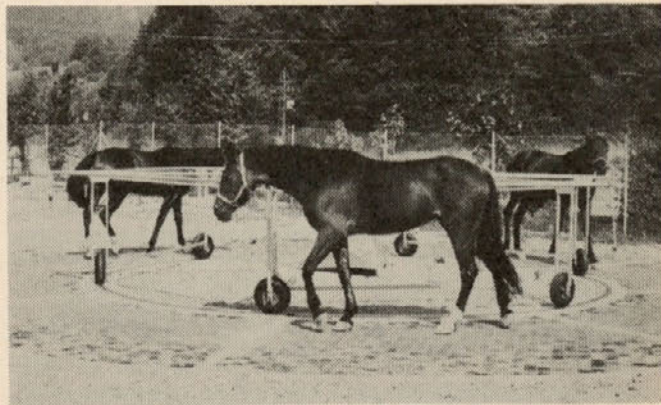
V sestavi članstva prevladujejo člani, stari 10 - 20 let. Starejših je le nekaj; najstarejši je, recimo, rojen leta 1937.

Članarina, ki jo morajo člani kluba plačati za letos, pa je za otroke 1.000 tolarjev in za odrasle 1.500 tolarjev.

Kakšni pa so bili izidi organiziranega prvega državnega konjeniškega tekmovanja v Velenju, ki je potekalo v nedeljo, 23. avgusta, tu, ob Škalskem jezeru?

To tekmovanje smo organizirali za propagando konjenštva v Velenju in predstavitev našega konjeniškega kluba.

Občinstva na tej prireditvi je bilo precej. Zbralo se je kar okrog 2000 ljudi in to je tekmovalce k

Trojica od skupno petih jahalnih konj, kolikor jih imamo zdaj v Škalah, v hodju in napravi za njihovo razhlajevanje

tekmovalnosti spodbujalo.

Za delo, ki sta ga terjali priprava in izvedba tega tekmovanja, je naš klub bil pohvaljen od tekmovalcev in številnih gledalcev.

Tekmovanje je bilo tudi dovolj pestro. Obsegalo je štiri tekmovanja v preskakovanju višinskih ovir, poleg teh pa še tekmovanje dvovpreg v spretostni vožnji med zaprekami.

Tudi zastopanost konjeniških klubov na njem je bila zelo dobra. Tekmovali so konjeniki kar iz štirinajstih slovenskih konjeniških klubov; poleg naših na primer še iz konjeniških klubov Maribor, Murska Sobota, Celje, Otočec, Bled, Komenda, Krumperk, Gotovlje, Mozirje, Slovenj Gradec...

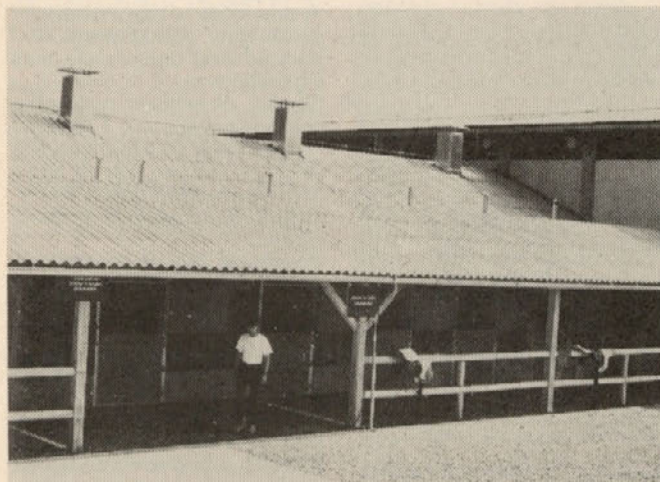
V najtežji kategoriji preskakovanja ovir, ovire z jollyjem, je bil prvi Celjan, drugi Mariborčan, tretja pa je bila ženska, tekmovalka iz Gotovelj. Omenim naj še, da smo mi imeli zastopstvo le pri tekmovanju dvovpreg, in sicer Prislani in Uranjeka, ki je dosegel tretje mesto, oba pa sta tekmovala s svojimi konji, ker pri klubu Velenjčani tekmovalnih konj še kmalu ne bomo imeli. Imamo pa v načrtu, da bi privlačnost konjeniških prireditev v Velenju v bodoče dopolnili. Na primer z rodeom, tekmovanjem v na-

skakovanju kakšnega slovenskega rekorda v preskakovanju ovir ali s čim podobnim.

Vaše zaposlitve pred sedanjo? In dom in družina?

Zdajšnja je moja prva zaposlitev po končanem študiju rudarstva, pred njim pa sem bil velenjski gimnazijec. V sedanji zaposlitvi, če naj o njej kaj povem, je moj cilj, da opravi strokovni izpit v svojem poklicu in tako uspešno sklenem izpolnjevanje načrta uvajanja v strokovna dela in naloge diplomiranega inženirja rudarstva, ki so ga v RLV pripravili zame.

Dom? Poročen sem. Žena je po poklicu ekonomska tehničarka in dela v Vegradu. In sina imava. Sedemnajst mesecev je star in Alex je dobil ime. In sin je zdrav. Živita pa on in žena še doma pri njenih starših, v Nazarjih, jaz pa pri svojih starših, v Velenju. Vendar zdaj sem že dobil družinsko stanovanje pri RLV, in enkrat do novega leta bomo zaživel skupaj. Potem ko bo za mano strokovni izpit, bom za družino tudi imel več prostega časa. Saj zdaj ga skorajda nimam, ker ga precej porabim za priprave doma na razne preizkušnje, ki jih moram opraviti kot mlad inženir na uvajanju, preostalega pa domala vsega porabim za klub. (R.B.)

Pogled na pročelje polovice hleva naše ovčerejske in konjerejske farme v Škalah, v kateri so urejeni boksi za konje

Škale 111 - nekoč stanovanjska hiša Kvartičevih, potem začasen dom Silovskih, nato hiša, v kateri je bil sedež naše samo še ovčerejske farme - zdaj pa je v njej sedež naše že tudi konjerejske farme - in še sedež Konjeniškega kluba Velenje!